

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van blad.

De 'POSTRIJDER' verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groota Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 5 fr. per jaar.
Een - - - - - 6 - - - - -
Twee - - - - - 4 - - - - -
Een blad afzonderlijk 10 centimeeren.
De abonnementen zijn vooraf betaaldbaar.

Aankondigingen : 15 centimeeren per drukregel.

Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad ; 1 frank den drukregel.

CONCERT DUYSSENS.

Buitengewone zitting op ZONDAG 19 FEBRUARI, om 3 uren namiddag, in de CONCORDIA, met de medewerking van den beroemden Quatuor ZIMMER van Brussel, en mejuffer P., kunstzangeres, 1ste prijs van het Koninklijk Conservatoor van Luik.

Prijzen der plaatsen : Voorbehouden, 2 frank — Eerste, 1 frank.

TONGEREN. DEN 18 FEBRUARI 1905.

VAN ALLES WAT.

't Is nu de tijd, rond de loting, dat er van de legerwet zal gesproken worden. Wij trekken de aandacht onzer lezers op de veranderingen in de miliciewet gebragt door de wet van 27 Maart 1902.

Ten eerste. Ons leger wordt in principie aangeworven door vrijwillige dienstnemers. Niemand gedwongen soldaat!

Nogthans, indien er geene vrijwilligers genoeg zijn, zal door de loting aangevuld worden wie dienstplichtig zal zijn.

Ten tweede. De duur van den dienst is 8 jaar werkelijke dienst en 5 jaar reserve.

Maar de dienstdienst dat men wezentlijk onder de wapens blijft, dat men dient, is al volgt vastgesteld :

Voetvolk : 20 maanden ; Peerlevolk : 36 maanden ; Train : 28 maanden ; Vesting : 22 maanden ; Genie : 24 maanden ; Bataljon van administratie : 24 maanden.

Ten derde. Worden ontslagen : 1) Deze die geenen meter vijftig (1,50^m) groot zijn ;

2) Deze die erg ziek zijn of lichaamsgebreken hebben ;

3) Deze die eenig kind zijn van ouders die overmogenlijk zijn en nog leven ;

4) Deze die den steun zijn van vader, moeder, grootouders, broeders of zusters ;

5) De priesters en schoolmeesters ;

6) Maar er weze opgemerkt dat zij als ambalangere opgeschreven worden, maar toch hunne broeders niet vrij stellen ;

7) Een broeder die werkelijk gediend heeft, maakt zijn broeder vrij ;

8) Nu zal meer dan de helft der zonen mogen binnengeroepen worden.

In geval het getal onpaar zou zijn dan heeft de groote helft recht op vrijstelling. Dus van drie jongens een te leveren.

Wat meer is, en wij trekken de aandacht der lezers op dit punt : *Noot meer dan drie (3) zonen zullen mogen binnengeroepen worden.*

Ten vierde. De vergoeding is : 25 fr. bij het voetvolk ; 30 fr. bij het peerlevolk per maand.

De vrijwilligers van het contingent hebben : tijl recht aan 30 fr. ;

De vrijwilligers van beroep aan 35 fr. ;

Men ziet hoe onmenskelijk de miliciewet is !

DE BETALING.

Eertijds werden de jongens maar betaald wanneer de ouders min dan 50 fr. lasten betaalden : Nu worden al de soldaten betaald.

SIMPEL SOLDATEN.

Bij 't voetvolk trekken 25 fr. en bij het peerlevolk, omdat de dienst daar langer is, 30 fr. per maand en de soldat.

Daarbij hebben ze kleederen, eten en logement.

Indien na 20 maanden dienst een soldaat een nieuw engagement van 20 maanden tekenen, dan trekt hij niet meer

35 of 30 fr. maar vijf en dertig frank per maand, daarbij zijn soldat.

DE KAPORAALS.

Die trekken per maand 40,00 frank
Soldat per maand 13,80 -

Het is niet moeilijk kaporaal te worden want er zijn er in ons leger 5276.

DE SERGEANTEN.

Een sergeant van 20 jaar :
Maandgeld 50,00 frank
Soldat 42,60 -

Daar gaat omtrent 20 frank per maand af voor zijn eten.

Hij heeft dus eene losse soldat van 72,60 fr. of 2,42 fr. bijna twee frank en half per dag.

SERGEANT-MAJOR.

Maandgeld 50,00 frank
Soldat 88,00 -
Magazijn 5,00 -

Zoodat maakt dit de som uit van 143,80 fr. per maand, en zoo ge 20 frank voor zijn eten afgetrokken heft ge nog 123,40 fr. per maand, of 148 fr. per jaar, of vier frank en elf centimeeren per dag.

En als men naziet dat er in ons leger 4032 onderofficieren zijn dan zal men gemakkelijk in het leger zijne positie kunnen maken !

De Kamer.

Zitting van dinsdag.

INTERPELLATIE.

DE HEER FRONTOU. — Aan de dagorde staat het vervolg van de interpellatie door de heeren Helletteppe, Cartuyvels, Desmaisières en de Theux de Meyland gericht tot de minister van financien en openbare werken, over de uitvoering van openbare werken in Limburg, namentlijk de wegen en het provinciaal gouvernementshoofdweg, en over de bezwaren, veroorzaakt door haastige exploitatie van het nieuw kolonienkolen.

DE HEER DE SNET DE NAEVER, minister van financien en openbare werken. — De heer Helletteppe heeft dinsdag een zeer belangwekkende verzoeking gemaakt van de werken in Limburg. De Kamer verwacht voorzeker niet van mij, dat ik zou opklommen tot het verdrag van 1837.

DE HEER FRONTOU. — Gij zijt geen afgevaardigde van Limburg.

DE HEER DE SNET DE NAEVER. — Wij vertegenwoordigen hier niet een arrondissement, maar wel het gansche land, en naar aanleiding daarvan, stiek ik met genoegen vast dat de heer Helletteppe geen particularistische oogmerken had met zijne interpellatie.

Ziehier een der openbare werken in Limburg, onder het Belgisch beheer, enige cijfers, welke niet van belang zijn ontleend : van 1838 tot 1900, werden in de provincie 469 kilometers staatswegen gelegd, wat aan de schatkist 10,600,000 frank kostte. Voor de buurtwegen

king, zonder te denken, dat dit ééne oogmerk mij tot een booswicht maakte. Dat eilandige goud was de oorzaak van alles. De portieulieve met banknoten stak ik weer tusschen de kleedingstukken. Er konden bijjetten bij zijn, waarvan men de nummers had opgeschreven, maar de schoone blinkende goudstukken zouden aan niemand verdragen door wiens handen ze waren gegaan. Door het drukke vromdelingen-verkeer waren op de badplaats de munten van bijna alle landen gansche. Ik kon ze uitgeven, zonder in het minst in het oog te loopen, indien ik ten opzichte van den tijd slechts een weinig voorzichtig was. Kortom, de verzoeking was mij te machtig, ik bezweek er voor — ik nam de cassette en verborg haar.

VII.

Een nieuw tohuus.

Tamelijk wel van de wereld afgezonderd, in een breed dal tusschen bergen lag een statig kloostergebouw. Nu is het hers-hers-hers in een delig heerenhuis. Ronsachtige boomenging het heerlijke parken schuilen het in. Deze strekken zich uit tot het schone hoogwoud, waardoor, zacht openstaande, de weg liep tot langs het heerenhuis verder het land inverteert. Bij een open plek in het woud vertoofte zich voor de verbaasde blikken op korten afstand zijwaarts het oude klooster, zoodat het huis nog steeds in den volksmond genoemd wordt, ofschoon de latere bezitters alle deden om de voormalige woning der vrome monniken in een kasteel te herscheppen.

Van eens de kloosterkerk stond, rijst thans een hooge toren omhoog, die het gehele dal beheerscht en waartegen het lange front van het hoofdgebouw als het ware leunt. In het midden van het front prijkt een trotsch wapen. Het heeft het steenen heiligen beeld verdrongen, dat vroeger den bescheiden ingang bewaakte. Maar ook het wapen was steeds veranderd sedert het klooster-gedoe een wereldlijke bezitting werd.

De eerste eigenaar, vrijheer Von Echten, was een verkiesster. Voor een sportprijs had hij het goed gekocht. Zijne opvoering levenswijze maakte eene scherp tegenstelling met de stille en zwijgende bedrijvigheid, die vroeger op die

herkenis te toelagen, sedert de wet van 1831, 7,500,000 frank ; voor de vaarten werden er 8 miljoen uitgegeven ; voor de spoorwegen, 77 miljoen, en voor de huurtspoorwegen 10 miljoen 500,000 frank. Te zamen dus 113,700,000 frank voor de gemeenschapswegen.

De bevolking van Limburg bedraagt naar 3 1/2 21 h. van de algehele bevolking, en, zoo men de gemeentelijke werken, over het gansche land uitgegeven, met de 300 miljoen schat, dan komt Limburg tusschen beide voor 1/2 21 h. Uit die cijfers wil ik het bepaald geen gevolgtrekkingen afdelen want men zou mij kunnen antwoorden dat er dient rekening gehouden, niet met het getal inwoners, maar met het getal vierkante kilometers. Des te meer daer het beginsel zelf door berekening vals is en op brooze grondslagen berust. Die cijfers dienen enkel tot aanduiding.

Voor mij is de hoofdzaak, dat de onderverging mijne inzichten kennen voor hune provincie. Om de werken uit te voeren, is er buiten de kwestie, goede wil noodig om te ze bevelen, alsook een bereidvaardig programma, want overhaastiging leidt tot niets.

DE HEER HELLETTEPPE. — Men moet in tijds beginnen. (Gelach.)

DE HEER DE SNET DE NAEVER. — In moet beschikken over alles wat er noodig is en vooral over het technisch personeel. Wat het provinciaal uitvoerend bestuur, voor Limburg, betref de vergaderzaal van den provincieraad betreft, die onderaansien berokkende ons veel tegenspoed en processen met den aannemer. Het hotel, dat tot woning dient aan den gouverneur, is eindelijk voltooid ; men heeft nog enkel de vergaderzaal te meubeleren en te versieren ; ik hecht er aan te weten of die zaal groot genoeg zal zijn ; ik had gewild dat die raam- en voorgelade al was, het maar een onkosten dag, maar dit was onmogelijk. Ik heb er zijn voorloopig meubelen doen plaatsen en zal aldus eene beslissing kunnen nemen, met volle kennis van zaken.

Dit gezegd zijnde, een woord over de wegen en vaarten. Limburg alleen bezit banen met kiezelsteenen bevestigd, zonder onderling ; zij zijn gemaakt met steengruis uit de Maas en Turbont en de vaart van Turbont naar Antwerpen wordt, met steengruis, met sieve steenen gemaakt worden. De meeste diep staven zijn daaraan slechts 3 m. 50 breed, en daar de karren altijd op deeltje plaats rijden, vormen er zich voren, die nooit kunnen hersteld worden. Verloren jaar werden 2000 frank uitgegeven om de banen enigzins te verbeteren.

Dit is slechts een begin ; belangrijker werken zullen duchtig worden aangevangen en krachtig voortgezet. Natuurlijk moeten wij over een voldoende personeel kunnen beschikken. Ik heb tijdelijk een bijzonder dienst ingericht die al wat de vaart van Luik naar Antwerpen, hant verlaten naar Burg-Loupold, Hasselt en Turbont en de vaart van Turbont naar Antwerpen betref, zal moeten onderzoeken. Het beheer van bruggen en wegen van Limburg zal zich dus uitsluitend met de banen der provincie kunnen onafgebroken houden do de werken over verschillende dienstjaren verdeelen.

Maar de ingenieurs moeten daaraanbinnen kunnen beschikken over een personeel, talrijk en behuwend genoeg om de Fransch-Belgische oegmerke te maken. Ook heb ik beslist een prijskamp voor 't aanwerven der bedienden in te stellen.

DE HEER HELLETTEPPE. — Welke bedienden ?

DE HEER DE SNET DE NAEVER. — Bedienden belast met de plans en de graphische werken in 't algemeen.

DE HEER CLAES. — En 't onderhouden der banen ?

DE HEER DE SNET DE NAEVER. — Er is voor 't oogenblik sprake van nieuwe banen. Voor het onderhoud der bestaande wegen zal ik zorgen. Te beginnen met de maand April, zal een nieuw lastenboek voor die onderhoudswerken toegepast worden.

DE HEER CLAES. — In de andere provincien ook, veronderstelt u ?

DE HEER DE SNET DE NAEVER. — Natuurlijk, die nacht is reeds van kracht in Henegouwen, en ik verwacht daarvan de beste uitslagen.

Terloops zeg ik den heer Cartuyvels dank, omdat hij mij gelukwenschte, naar aanleiding der wegwisselwerken te Sint-Truiden.

In zaken van bevaarbare wegen, bevat ons programma niet enkel de verbetering der vaart van Maastricht en Luik naar Antwerpen, maar ook vertakkingen naar Hasselt en Turnhout, zoodat binnen vijf of zes jaar schepen van 500 tot 600 ton tusschen Antwerpen en Luik zullen kunnen varen. Die vaarten zullen 2-30 diepgang hebben, voor schepen van 2-10.

Dit zal evenwel slechts een stap nader zijn tot een stelsel, dat veroorloof van de grootste schepen tusschen Maas en Schelde te laten varen. Aldus zullen handel en nijverheid in Limburg kunnen beschikken over zulke goede verkeerswegen als in welke andere provincie ook.

Thans sta ik het woord af aan mijnen collega van nijverheid en arbeid, om te antwoorden op hetgeen de mijnen betref.

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Mijn achtbare collega, de heer minister van financien, behoudende geantwoord wat betreft de openbare werken, acht ik het behoort zijn antwoord aan te vullen met het oog op de mijnconcessies.

Toen het bestaan van kolon in Limburg onderzocht was, werd het vraagstuk in elk opzicht onderzocht en ik legde mij op toegepaste en praktische schikkingen te nemen.

Het vraagstuk van donatien, dat der ontginning van de mijnen door den Staat, van de beperkte concessies, al die punten en meer andere werden besproken. Iedereen was er van overtuigd dat er mooglijkheden behoorden opengezet te worden om de kolon die bestaande mijnwetten dienden aangevoeld dat was de toestand toen ik in 1902 minister werd. In April werd er door den heer Denis en Vander-veldt een ontwerpvoorstel overgelegd in de Kamer.

De vraagstuk welke ik daarvoor opsmode, werd grondig besproken in de commissie van den Senaat en werden behandeld in het merkwaardig verslag des heeren Dupont. In den loop van het zittingsjaar 1902-1903 werd de Senaat de herafslating aan over het voorstel in openbare vergadering ; de Regering verklaarde dat zij het inzicht had het vraagstuk aan het mijnweten te onderwerpen en de noodige maatregelen te stellen om de bevoegdheid te nemen.

't Is toen dat de heer Picard, met verschillende zijnen vrienden, een ontwerpvoorstel overlegde tot herziening van de wet op de vennot-schappen.

't Was er dus om de doen deze laatste wet te herzien en, in de tweede plaats, de wet op de mijnen. Het verslag over eerstgenoemd ontwerp is voltooid en de Senaat zal eerafzich zocht in de maand April, wensch ik dat de Kamer het ten spoedigste in behandeling neme.

Dat zal zeker degene, van wie de interpellatie uitgaat, niet bevredigen, daar zij overtuigd zijn dat het gemakkelijker is opdat gebied wet-

ten te maken ; doch ik verklar dat het vraagstuk mij zeer ingewikkeld en zeer kiesch voorkomt, uit hoede inzonderheid van de strijdige belangen die op het spel staan en welke men dient overeen te brengen. Welnu, dat is niet gemakkelijk, vooral wanneer men de hulp van andere departementen moet inroepen en technische korpen raadplegen zoodat het mijnwezen. Men moet insgelyks de meening van de mijnontginners in aanmerking nemen.

Niets is moeilijker dan al die deatkwijzen en belangen overeen te brengen.

DE HEER DEMBLOU. — Er bestant maar een belang : het belang des lands.

DE HEER FRONTOU. — Het algemeen belang is, naar ik meen 's landsbelang.

De raad der mijnen heeft een eerste ontwerp aangeboden, waarmede de Regering zich niet kan vereenigen ; andere ontwerpen werden aangeboden en de Regering heeft toen een bepaald leids goedkeurd die, naar ik hoop, door 't parlement zal aangenomen worden.

DE HEER A. DAENS. — Werden de werklieden geraadpleegd ?

DE HEER FRONTOU. — Zoo men oordeelt dat hune belang worden over 't hoofd gezegd, kan men mijn ontwerp wijzigen. (Onderbrekingen aan de uiterste linkerzijde.)

DE HEER HUBIS. — Gij hebt de beheerders der kolennijmaatschappijen gehoord ; gij hadt ook de werklieden moeten hooren.

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Ik heb die beheerders niet samen-geroepen ; ik heb al degenen gehoord, die mij hune zienswijze hebben willen bekend maken.

Men heeft beweerd dat, terwijl ik herafslating over wat Limburg betref, ik elders vergunningen toestand. Die vraag een woord mijl ; ten eerste heeft de Regering niemand benadeeld. Tot nu toe is geen enkele vraag tot beking van een vergunning in orde, opdat de Regering eene beslissing kon nemen. De heer Helletteppe zegt, dat de Regering de verouderde wet naar de letter heeft toegepast, met bekendmaking door middel van verplicht klarengeschied.

De raad der mijnen was van oordeel dat die voorwaarden hoofdzaak waren omdat men, bij gebrek daarvan, vragen tot ongedijfverklaring hadde kunnen indienen en al de formaliteiten doen herbergen.

De enige vraag, waarover wij uitspraak zonden kunnen doen, is eerst sedert 3 December 1904 in regel.

De raad der Helletteppe zegt, dat de raad der mijnen voor de concessie, verouderd aan den heer Regnier-Malherbe nu zoo moeilijk is geweest inzake van mondelinge bekendmaking. Het gemeentebestuur van Luik had verzocht dat al de formaliteiten waren vervuld ; het schijnt nochtans dat dit niet het geval was.

DE HEER HELLETTEPPE. — De raad der mijnen was dus heel slecht ingelicht.

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Niettemin is het waar, dat voor de verging tot concessie in Limburg, het Huis der Gemeentebestuur uitdrukkelijk had geweigerd het getuigschrift af te leveren, waarbij werd verklaard dat de formaliteiten waren nagekomen.

Vervolgens zegde de heer Helletteppe dat er sedert 1807 talrijke concessies waren verleend in de provincie Luik ; men kan naar opklommen tot 1901, want eerst sedert dat jaar werd het behoort de concessie van de provincie Luik, sedert 1901, werden slechts drie vragen ingewilligd en wel voor het uitbreiden der concessie.

DE HEER HELLETTEPPE. — Aangenomen dat het zoo zijt, toch was de gelegenheid gunstig om het lastenboek te herzien. (Onderbrekingen.)

Met deze woorden wendde Hilda zich til hare reisgenoot, die, terwijl ze eveneens uit den wagon steeg, het gevragde aan den bediende overreikte, die de dames eerbiedig vooring naar het rijtuig.

Hilda had het schoone span reeds opgemerkt ; vriendelijk voornaam knikte ze denouden Johann toe, terwijl hij de trede neerhield. De dames stapten in ; zoodra hij de noodige bevelen ontrent de koffers gegeven had, klom de oude koetsier op den bok, de paarden trokken aan en het rijtuig rolde voort te midden van het overal uitbottende, frische lentegroen.

Het was een heerlijke dag. De zon scheen lekker, de natuur, gefolied met de eerste lentebloemen, lachte de reizigers toe en de vogels zongen. Het was een heerlijke rit in het open rijtuig. Hilda was voldaan. Nog eenmaal wendde zij het kopje om naar het stadje, dat ze in draat waren doorezweven.

— Een klein, onbeduidend nest ! was hare eerste opmerking, doch haastig volgde ze er bij ; maar de landstreek is lief. Hoo zou nu Hohenhausen er welintien ! Ik ben zeer nieuwsgierig ; verzolve ze in het Engelsch, welke taal de beide reizigers in de school samen hadden geleerd. Ze weel. Annetta, het goed behoordt vroeger aan haren grootvader, seggenlij moest ik er thans als ergenam, niet als vromste gast ontvragen worden.

Zij zweeg en leunde dertig in de zijden kussens achterover. Dit alles had Hilda met zeldzame onbavangene gesproken — iets van het lichte bloed hant grootvaders stroomde in hare aderen. Indien ze werkelijk als jonge meesters op weg naar het slot ware, geweest, behoeftte zij zich niet beter op hare gemak te gevoelen.

Annetta zag haar met innerlijke verbaazing aan ; zij zeve gevoelde zich bevreesd ten opzichte der nieuwe nog onzeker positie waartegen Hilda zich geheel opgewassen toonde. Deze schenen besloten iedere atentie, iudere toezienkomst op te nemen als iets dat van zelf sprak, en zich van af het eerste oogmerk als kind des huizes te gevoelen.

Het rijtuig rolde verder ; men had thans het bosch horst. Zulk eene frische, gezellige koelte waande de beide meisjes daartoe, dat zelfs Annetta al haren angst vergat en uit de volheid van haar hart uitriep :

— O, Hilda, hoe schoon ! Hoe heerlijk, hoe reisgenoot, die, terwijl ze eveneens uit den wagon steeg, het gevragde aan den bediende overreikte, die de dames eerbiedig vooring naar het rijtuig.

Hilda had het schoone span reeds opgemerkt ; vriendelijk voornaam knikte ze denouden Johann toe, terwijl hij de trede neerhield. De dames stapten in ; zoodra hij de noodige bevelen ontrent de koffers gegeven had, klom de oude koetsier op den bok, de paarden trokken aan en het rijtuig rolde voort te midden van het overal uitbottende, frische lentegroen.

Het was een heerlijke dag. De zon scheen lekker, de natuur, gefolied met de eerste lentebloemen, lachte de reizigers toe en de vogels zongen. Het was een heerlijke rit in het open rijtuig. Hilda was voldaan. Nog eenmaal wendde zij het kopje om naar het stadje, dat ze in draat waren doorezweven.

— Een klein, onbeduidend nest ! was hare eerste opmerking, doch haastig volgde ze er bij ; maar de landstreek is lief. Hoo zou nu Hohenhausen er welintien ! Ik ben zeer nieuwsgierig ; verzolve ze in het Engelsch, welke taal de beide reizigers in de school samen hadden geleerd. Ze weel. Annetta, het goed behoordt vroeger aan haren grootvader, seggenlij moest ik er thans als ergenam, niet als vromste gast ontvragen worden.

Zij zweeg en leunde dertig in de zijden kussens achterover. Dit alles had Hilda met zeldzame onbavangene gesproken — iets van het lichte bloed hant grootvaders stroomde in hare aderen. Indien ze werkelijk als jonge meesters op weg naar het slot ware, geweest, behoeftte zij zich niet beter op hare gemak te gevoelen.

Annetta zag haar met innerlijke verbaazing aan ; zij zeve gevoelde zich bevreesd ten opzichte der nieuwe nog onzeker positie waartegen Hilda zich geheel opgewassen toonde. Deze schenen besloten iedere atentie, iudere toezienkomst op te nemen als iets dat van zelf sprak, en zich van af het eerste oogmerk als kind des huizes te gevoelen.

Het rijtuig rolde verder ; men had thans het bosch horst. Zulk eene frische, gezellige koelte waande de beide meisjes daartoe, dat zelfs Annetta al haren angst vergat en uit de volheid van haar hart uitriep :

— Wanneer gij eene uitbreiding toestaat, kunt gij iets meer eischen.

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Wie zegt u dat wij niets meer hebben gezicht ?

Er werden dus drie uitbreidingen van concessies verleend en de aanvragen dagtekenden van vóór de ontdekking der kolon in Limburg ; voor sommige aanvragen werd twintig jaar gewilfd, voor de andere ten minste tien jaar. Dat lang onzerwek was niet nadeelig voor het ontbreken der kolon.

De ontdekking van de kolon in de Pas-de-Calais dagtekend van 1841 en werd eerst in 1857 verleend ; de eerste concessie is van 1850, de tweede van 1853. Is zij daarom minder bloeiend ? De heer Vandewalle zet ons aan, poeling te doen. Ik vermaan dat het niet tot de zending der Regering behoort de kolonlagen op te sporen ; dat moet door zijndere personen worden gedaan.

DE HEER A. DAENS. — Gij zoudt het beter doen dan zij.

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Had de minister zich voor de Kamer aangeboden na de twee eerste vruchteloze poelingen door M. Dumont beproefd, dan zou men ons niet gezegd hebben voort te doen !

DE HEER A. DAENS. — Ja, wel ! Wij zonden u gezegd hebben voort bij stek te houden.

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Dat zijn beloften waarin zij mij zelf veroorloven geen vertrouwen te stellen. De private ondernemingsgeest deed alles wat wij hadden kunnen doen. De heer Dumont liet zich door geen enkel mislukken ontmoedigen.

DE HEER VANDEWALLE. — De heer Dumont was sedert twintig jaar overtuigd dat er in de Kempen kolon staken.

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — De Regering was altijd van zins geen enkele mijnconcessie te verleenen voor dat de wetgevend Kamer uitspraak hebben gedaan. Daarom, als de raad der mijnen mij zegt : het algemeen belang eischt niet dat er concessies worden verleend, dan zal ik onderzoek of het niet wenschelijk is een, twee of drie concessies te verleenen om stellig te weten wat in den ondergrond van Limburg verscholen zit.

DE HEER FRONTOU. — Dat is reeds gedaan !

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Zoo denk ik er niet over. Als ik de belanghebbenden raadpleeg, zijn zij het allen eens. De industrieelen van Luik schreven mij onlangs dat de toestand erg is ; immers de vette kolon, waarvan ook wordt gemaakt, beginnen aan onze melanjiverheid te ontbreken en het ware tijd eigene kolonpotten in Limburg te boren om er kolon van dat soort uit te trekken.

Het algemeen belang eischt dus dat men een of twee putten in de Kempen bore om zulk soort kolon te hebben en ik stel mij voor, die vragen te onderzoeken welke gesteund worden door andere concessieaanvragers, wier brief ik in handen heb.

DE HEER LORAND. — Wat belang heeft die brief ?

DE HEER FRONTOU, minister van nijverheid en arbeid. — Hij is onontdekt door : Limburgsche Maatschappij voor borigen ; onder-toukend, M. Coppé ; kolonmijnen van Bascoup en Marvion ; onder-toukend, Warquec ; kolonmijnen van Contréelles-Nord ; M. de l'Itiers-Liegiens, graaf de Theux, graaf Goffinet ; Limburgsche kolennijmaatschappij ; Maatschappij van mijnjoersporingen in de Limburgsche Kempen ; Antwerpse maatschappij voor borigen ; Kempische Maatschappij om de mijnjiverheid te bevorderen.

— O, Hilda, hoe schoon ! Hoe heerlijk, hoe vreedzaam stil is het hier in het bosch !

De hooge boommen strengelden de twigen hunner kronen vast in eikander, het was als reden zij onder een gewelf van groen. Tusschen het dichte glaboderen door wierp de lieve zon gouden lichtstrepen op den weg, tot har concessies weer de volle blauwe hemel op de opene plaats tegelachte.

De weg hoef af naar Hohenhausen. Overvacht lag het kasteel voor de oogen der beide meisjes. Het vertoofde zich in zijne idyllische schoonheid. Diepe rust heerschte rondom, maar een rust, die op het geheel den stempel drakte van voornaamheid en die in vereeniging met den rijkdom het hare gedaan had om datgene, wat het leven aangenaam konde maken, naar deze eenzaam te verplanten.

— Zie, wij zijn er ! riep Hilda. O, het land-gedoe is prachtig ; daar zal ik gelukkig zijn !

Met oogen die schitterden van nieuwsgierigheid, zag zij voor zich uit ; plotseling begon zij zacht te weenen. Zacht zegde zij :

— Oeb, als nu mijne lieve moeder eens bij mij was ! In dat slot heeft zij als kind gewoond !

Terwijl zij sprak, trok zij onwillekeurig den ronsvlinder voor het gezicht. Annetta vatte toen zwaaiend hare hand. Hilda beantwoorde dien druk.

— Ik ben blijde, Annetta, dat gij bij mij zijt, dat ik eene trouwe zult bij mij heb in de vreemde omgeving. U, wat hen ik eerbiedig naar, om Hane